

– OG HVAT SO?

Mynd: Sigmar Mørkøre

Her var talan um tvey væl mannaði lið við fleiri landsliðsspælarum. Ein slíkur dystur er avgerandi fyri, at okkara spælarar mennast til at kunnu koppa Valletta, FC Levadia og teirra líkum.

Eg skilji argumentið við at økja Effo-deildina til tólv lið, men eg ræðist tankan um, at vit fáa ovn ógvar dystir, har spælararnir ikki verða trýstir til at levera á høgum stigi.

Tú kanst altíð siga, at um vit økja talið, so blíva nummar 11 og 12 eisini betri við tíðini, men kappingin í lýtuni vísur, at tað skulu tvey topp fimm lið til, fyri at fáa ein góðan kappingarforan

dyst eftir føroyskum máti stokki. Og tá er tað ikki ein gongd altíð nokk.

So vit hava tvey ting at taka stóðu til. Skal FSF framhaldandi blíva við at gera íløgur í spælarar, sum heilt eygsæð flyta av landinum í lestrarørindum, tá teir eru fyrst í tjúgunum. Flestu teirra enda við at spæla ÍF Føroyar fótbólt, og fáir av teimum koma aftur til Føroyar sum spælarar, ið kunnu gera mun í føroysku kappingini.

Hin avbjóðingin er finna útav hvør kappingarleistur gagnar føroykum fótbóltil best. Er Effo-deildin fyri øll, ella skulu vit krevja meiri,

men harvið eisini gera tað ótrúliga torført fyri tey smærru feløgini at fáa lut í bestu deildini?

Feløgini og FSF mugu ganga á odda

Føroyskur fótbóltur stendur á einum vegamóti. Vit hava flutt okkum langt og føroyskir fótbóltsspælarar eru í dag væl betri fyri, enn tá vit byrjaðu í altjóða fótbóltil. Tað er tíðarkrevjandi og til tíðir strævið at vera fótbóltsspælarar í Føroyum, men hóast vit bæði hava flutt okkum og tað er hart at verða fótbóltsspælarar, so eru vit ikki komin líka langt sum eitt nú liðini á Malta og

Lettlandi.

Tá pengar komu í føroykan fótbólt var eitt argument, at so kundi spælarar eisini taka sær frí frá arbeiði, tá brúk var fyri tí. Hetta tykist ikki verða praktisera eins nógv og ætlanin var, men heldur er talan um eina síðu inntøku.

Nú er upp til feløgini at krevja meiri spælarunum – um vit vilja koma eitt fet víðari. Feløgini mugu til at krevja meiri av spælarunum og teirra venjingarstöði. Millum annað hevur verið nevnt at í eitt nú Íslandi arbeiða fótbóltsspælarar nærmari hálva tíð, so teir eru betri fyri og kunnu venja

tíðliga seinnapart ein til tveir dagar um vikuna.

Tað hevði eisini givið teimum meiri frítíð og vónandi ein meiri ítróttarvinarligan dag, soleiðis at venjingarstöðan betrast.

Eitt annað kundi verið, at myndugleikin kom við einum tilboðið til miðnámsnæmingar um at taka eitt nú student yvir fyra ár, har fótbóltur – og annar ítróttur – verður partur av útbúgvingini, sum vit kenna tað aðrastaðni frá. Eisini frálíka tiltakið hjá skúlanum á Fløtum við fótbóltsskúla er vegurin fram.

Málið er at blíva betri

Vit kunnu klappa hvørjum øðrum á ryggin og siga, at Føroyar er í framgongd. Bæði á landsliðnum og í liðfótbóltil, tí venjingarstöðan hjá hvørjum einstøkum spælarar blívur betri stigvíst.

Hinvegin, so er veruleikin, at vit venja ikki eins nógv og kappingarneytarnir. Tað gera íslendingar. So mugu vit spyrja okkum sjálvi hvat tað er vit vilja. Tí skulu vit blíva betri, so skal meiri til – men tað setur eisini krøv til, at vit betra umstøðurnar at blíva betri í.

trondur@socialurin.fo